

Kristne under pres

På vores stortur til Tyrkiet i september gjorde det et stort indtryk på mig at møde lokale kristne. Der er formelt religionsfrihed i landet, men i praksis lever de kristne under et konstant pres fra omgivelserne, og nogle gange går det over i direkte forfølgelse. Som en kristen bror i et samfund, hvor religionsfriheden er mere end teori, giver det anledning til nogle overvejelser. Hvordan kan vi reagere sundt og konstruktivt på mødet med kristne, der lever under pres og forfølgelse? Jeg vil nævne fem forhold:

Bøn

Paulus beder flere gange menighederne om forbøn, mens han er i fængsel. Det skyldes ikke mindst, at det ydre pres let slår frimodigheden ned og gør troen svag. Desuden er der mange forhold, som kan gøre situationen enten lettere eller sværere for kristne, der er i sådan en sårbar situation. Derfor må bøn være det første vi griber til, når vi møder – eller hører om – kristne, som lever under et særlig pres eller direkte forfølgelse.

Hjælp

Et andet træk vi møder i Ny Testamente, når kristne er under pres, er hjælpsomhed. Menigheden i Filippi sendte penge til Paulus, mens der kørte retssag mod ham i Rom, - og de sendte en mand til ham for at være til hjælp på forskellig måde. Kristne under pres har ofte konkrete behov, som andre kristne kan være med til at afhjælpe. Det kan handle om økonomi, praktisk hjælp, juridisk bistand, medie- og politikerkontakt o.lign. Vi har ikke altid mulighed for at hjælpe konkret, men hvis vi har, er det et naturligt udtryk for broderkærligheden.

Realisme

I mødet med kristne, der lever under pres og forfølges, hjælpes vi til en realistisk forståelse af den kristne kirkes situation her i verden. Paulus udtrykker det med følgende ord til nye menigheder i det som i dag er Tyrkiet: *Igennem mange trængsler skal vi gå ind i Guds rige* (ApG 14,22). Det er ikke normalsituationen for Guds menighed, at der ikke er modstand. Nu kan modstanden have mange ansigter, og vi skal ikke tro, at vi ikke møder modstand, bare fordi religionsfriheden fungerer i praksis i Danmark. Men mødet med kristne under pres andre steder i verden fastholder os i et realistisk syn på vores egen situation: Modstand er en del af normalsituationen for Guds menighed.

Troskab

Mødet med kristne, der er tro mod Jesus under modstand, er også et kald til troskab i de situationer, hvor det kræves af os. Tanken om forfølgelse kan virke helt uoverskuelig for mange af os, men Gud kræver heller ikke troskab på forhånd. Vi er derimod kaldet til at være tro mod Jesus dér, hvor vi lever vores almindelige liv. Troskaben i de små ting kan være en forberedelse på troskab i store og langt mere alvorlige situationer.

Nænsomhed

Jeg bemærkede, at alle kristne i Tyrkiet ikke havde samme mod til at stå frem, og at flere af de nye kristne valgte – i hvert fald en tid – at være hemmelige kristne. Når mere frimodige kristne omtalte dette forhold, skete det med stor nænsomhed og forståelse. Der var ikke den mindste negative eller nedladende attitude over for dem, hvis mod måske nok rakte til at komme i en kristen forsamling, men som ikke vovede at køre en retssag for at få ændret identitetskortets rubrik om religion fra islam til kristendom. Denne nænsomhed overfor dem som manglede mod og frimodighed, tror jeg sprang ud af en ydmyg erkendelse af egen svaghed. Den nænsomhed bør også kendetegne vores attitude til kristne, som viser svaghed under pres.

Gud kan således bruge sine svage børn, som lever under kraftig modstand til at opdrage og oplære hans andre svage børn, der lever under langt tryggere vilkår.

Henrik Nymann Eriksen